

«**Τ**α Καυκάσια βαμπίρ δεν πρέπει να φοράνε άσπρα»,
τόνισε ο παρουσιαστής στην τηλεόραση. «Μαγνη-
τοσκοπήσαμε κρυφά την Ντέβον Ντων, η οποία
είναι βαμπίρ μόνο μία δεκαετία, την ώρα που ντυνόταν για μια
βραδινή έξοδο στην πόλη. Κοιτάζτε αμφίεση! Όλα πάνω της
είναι λάθος!»

«Μα πώς της ήρθε;» ήχησε μια φαρμακερή γυναικεία φωνή.
«Αυτό θα πει κόλλημα με τη δεκαετία του '90! Κοίτα μπλούζα
— αν μπορείς να την αποκαλέσεις έτσι. Η επιδερμίδα της κυριο-
λεκτικά κραυγάζει να την ντύσουν με χρώμα που κάνει αντίθε-
ση, κι αυτή τι φοράει; Κρεμ! Έτσι, το δέρμα της μοιάζει με σα-
κούλα από σούπερ μάρκετ».

Έκανα μια παύση καθώς έδενα τα παπούτσια μου, για να δω
τη συνέχεια, εκεί όπου τα δύο βαμπίρ-αρχιερείς της μόδας
αιφνιδιάζουν με την παρουσία τους το δύσμοιρο θύμα τους —αχ,
συγγνώμη, το τυχερό βαμπίρ— το οποίο επρόκειτο να υποστεί...
ανακαίνιση με το «έτσι θέλω».

«Δεν νομίζω πως θα έχει καλό τέλος αυτή η ιστορία», απε-
φάνθη η Οκταβία Φαντ. Μολονότι η συγκάτοικός μου Αμέλια
Μπρόντγουεϊ είχε μπάσει σχεδόν στα μουλωχτά την Οκταβία
σπίτι μου —βασισμένη στην απερίσκεπτη πρόσκληση που είχα
ξεφουρνήσει σε μια στιγμή αδυναμίας— τελικά, δεν τα πηγαίναμε
κι άσχημα.

«Ντέβον Ντων, από δω η Μπεβ Λεβέτο από *Το Πιο Καλο-*
ντυμένο Βαμπίρ, κι εγώ είμαι ο Τοντ Σίμπρουκ. Η φίλη σου, η
Τέσα, μας τηλεφώνησε και μας είπε ότι χρειάζεσαι βοήθεια στα

της μόδας! Εμείς σε κινηματογραφήσαμε κρυφά τις τελευταίες δύο νύχτες και— *ΑΑΑΑΓΚΧ!*» Ένα λευκό χέρι άστραψε στο λαρύγγι του Τοντ, το οποίο εξαφανίστηκε, αφήνοντας πίσω του μια κατακόκκινη τρύπα. Η κάμερα χρονοτρίβησε, τραβώντας συνεπαρμένη τον Τοντ καθώς σωριαζόταν, προτού σηκωθεί για να παρακολουθήσει τον καβγά ανάμεσα στην Ντέβον Ντων και στην Μπεβ.

«Θεούλη μου», είπε η Αμέλια. «Μου φαίνεται πως θα νικήσει η Μπεβ».

«Καλύτερη αίσθηση στρατηγικής», είπα. «Παρατήρησες ότι άφησε τον Τοντ να περάσει πρώτος την πόρτα;»

«Την καθήλωσα», ανακοίνωσε θριαμβευτικά στην κάμερα η Μπεβ. «Ντέβον Ντων, όσο ο Τοντ ξαναβρίσκει τη μιλιά του, εμείς θα ψαχουλέσουμε την ντουλάπα σου. Μια κοπέλα που πρόκειται να ζήσει αιώνια δεν έχει την πολυτέλεια να είναι κακόγουστη. Τα βαμπίρ δεν μπορούν να μένουν κολλημένα στο παρελθόν τους. Πρέπει να είμαστε μπροστά στη μόδα!»

Η Ντέβον Ντων κλαψούρισε: «Μα μου αρέσουν τα ρούχα μου! Είναι κομμάτι του εαυτού μου! Μου έσπασες το χέρι!»

«Θα γιάνει. Άκου, δεν θες, φαντάζομαι, να γίνεις γνωστή ως το βαμπιράκι που δεν τα κατάφερε, έτσι δεν είναι; Θέλεις να παραμείνει κολλημένος ο δικός σου εγκέφαλος στο παρελθόν;»

«Ε, δηλαδή... μάλλον όχι...»

«Ωραία! Θα σ' αφήσω να σηκωθείς τώρα. Κι αν κρίνω από το βήχα, ο Τοντ νιώθει καλύτερα».

Έκλεισα την τηλεόραση κι έδεσα τα κορδόνια στο άλλο μου παπούτσι, κουνώντας το κεφάλι για τον νέο εθισμό της Αμερικής στα βαμπιρικά «ριάλιτ» προγράμματα. Έβγαλα το κόκκινο παλτό μου απ' την ντουλάπα. Στη θέα του, θυμήθηκα τα δικά μου εντελώς πραγματικά προβλήματα μ' ένα βαμπίρ: στους δύομισι μήνες που είχαν μεσολαβήσει από την κατάκτηση της εξουσίας του βαμπιρικού βασιλείου της Λουιζιάνας από τα βα-

μπήρ της Νεβάδας, ο Έρικ ο Βίκινγκ ασχολούνταν αποκλειστικά με την εδραίωση της θέσης του στο νέο καθεστώς και την αποτίμηση όσων είχαν απομείνει από το παλιό.

Είχαμε καθυστερήσει υπερβολικά εκείνη την κουβεντούλα με θέμα τις νεοαποκτηθείσες αναμνήσεις του για το παράξενο κι έντονο χρονικό διάστημα που περάσαμε μαζί όταν η μνήμη του είχε παραπλανηθεί προσωρινά εξαιτίας ενός ξορκιού.

«Τι θα κάνετε απόψε όσο θα είμαι στη δουλειά;» ρώτησα την Αμέλια και την Οκταβία, μια και δεν χρειαζόμουν άλλο γύρο φανταστικών συζητήσεων. Φόρεσα το παλτό. Μπορεί η βόρεια Λουιζιάνα να μην άγγιζε τις φρικτές θερμοκρασίες του αληθινού Βορρά, αλλά απόψε κόντευε τους τέσσερις βαθμούς και θα έκανε ακόμα περισσότερο κρύο όταν θα γύριζα από το μπαρ.

«Η ανιψιά μου και τα παιδιά της θα με βγάλουν για δείπνο», είπε η Οκταβία.

Η Αμέλια κι εγώ ανταλλάξαμε έκπληκτα βλέμματα όταν η ηλικιωμένη γυναίκα έσκυψε πάνω από την μπλούζα που καρίκωνε. Ήταν η πρώτη φορά που η Οκταβία θα έβλεπε την ανιψιά της από τότε που είχε μετακομίσει από το σπίτι της στο δικό μου.

«Λέμε να έρθουμε με τον Τρέν στο μπαρ απόψε», πέταξε βιαστικά η Αμέλια, για να διακόψει τη μικρή παύση.

«Οπότε θα σας δω στου Μερλότ». Όπου δούλευα ως σερβιτόρα εδώ και χρόνια.

Η Οκταβία αναφώνησε «Αχ, έχω πάρει λάθος χρώμα κλωστή» και διέσχισε το διάδρομο προς το δωμάτιό της.

«Να υποθέσω πως δεν βλέπεστε πια με την Παμ;» ρώτησα την Αμέλια. «Με τον Τρέν πάει να γίνει πιο κανονικό το πράγμα». Σφήνωσα το λευκό κοντομάνικο μπλουζάκι μου μέσα στο μαύρο παντελόνι μου. Έριξα μια ματιά στον παλιό καθρέφτη πάνω στην κορνίζα του τζακιού. Τα μαλλιά μου ήταν πιασμένα ψηλά, στη συνήθη αλογοουρά εργασίας. Εντόπισα μια αδέσποτη

μακριά ξανθή τρίχα πάνω στο κόκκινο του παλτού μου και την έβγαλα.

«Η Παμ δεν ήταν παρά μια τρέλα της στιγμής κι είμαι βέβαιη ότι έτσι αισθανόταν κι εκείνη για μένα. Ο Τρέν, όμως, μου αρέσει *πραγματικά*», είπε η Αμέλια. «Δεν φαίνεται να ενδιαφέρεται για τα φράγκα του μπαμπά μου, και δεν ανησυχεί που είμαι μάγισσα. Άσε που, στο κρεβάτι, σείεται το σύμπαν. Τα πάμε πρίμα». Μου χάρισε ένα πολύ σκανδαλιάρικο χαμόγελο. Μπορεί να έμοιαζε με καλλίγραμμη μάνα βορείων προαστίων – κοντό και στιλπνό μαλλί, όμορφο λευκό χαμόγελο, καθαρό βλέμμα – αλλά ενδιαφερόταν πολύ για το σεξ, ένα ενδιαφέρον πολυποίκιλο, θα έλεγα (με τα δικά μου μέτρα και σταθμά).

«Είναι καλό παιδί», είπα. «Τον έχεις δει μεταμορφωμένο σε λύκο;»

«Όχι, αλλά το περιμένω πώς και πώς».

Τσίμπησα κάτι από το διάφανο κεφάλι της Αμέλιας που με εξέπληξε. «Πλησιάζει; Η αποκάλυψη;»

«Γιατί το κάνεις *αυτό*;» Υπό κανονικές συνθήκες, η Αμέλια αδιαφορούσε για την ικανότητά μου να διαβάζω μυαλά, όχι όμως σήμερα. «Πρέπει να κρατάω και μυστικά άλλων, ξέρεις!»

«Συγγνώμη», είπα. Και το εννοούσα, αν και την ίδια στιγμή ένιωσα ελαφρώς αδικημένη. Στην τελική, στο ίδιο μου το σπίτι θα έπρεπε να χαλαρώνω τα σφιχτά χαλινάρια με τα οποία προσπαθώ να περιορίσω την ικανότητά μου. Εξάλλου, πρέπει να αγωνίζομαι να τη συγκρατώ κάθε μέρα στη δουλειά.

Η Αμέλια είπε αμέσως: «Συγγνώμη κι από μένα. Κοίτα, πρέπει να πάω να ετοιμαστώ. Τα λέμε αργότερα». Ανέβηκε αλαφροπατώντας τα σκαλιά προς τον δεύτερο όροφο, ο οποίος είχε παραμείνει για πολύ καιρό αχρησιμοποίητος, μέχρι εκείνη να έρθει λίγους μήνες πριν από τη Νέα Ορλεάνη για να μείνει μαζί μου. Σε αντίθεση με την καημένη την Οκταβία, είχε γλιτώσει την Κατρίνα.

«Αντίο, Οκταβία. Καλά να περάσεις!» φώναξα και βγήκα από την πίσω πόρτα για να πάω στο αυτοκίνητό μου.

Καθώς κατηφόριζα τον μακρύ δρομίσκο που βγάζει μέσ' από τα δέντρα στη Χάμινγκμπερντ, αναρωτήθηκα πόσες πιθανότητες είχαν να μείνουν μαζί η Αμέλια κι ο Τρέν Ντώσον. Ο Τρέν, λυκάνθρωπος, επισκεύαζε μοτοσικλέτες και πρόσφερε τις υπηρεσίες του ως μπράβος. Η Αμέλια ήταν ανερχόμενη μάγισσα με αφάνταστα πλούσιο μπαμπά, ακόμα και μετά την Κατρίνα. Ο τυφώνας είχε λυπηθεί το μεγαλύτερο μέρος των υλικών στην εργολαβική αποθήκη του και, φυσικά, του είχε εξασφαλίσει δουλειά που θα διαρκούσε δεκαετίες.

Σύμφωνα με τον εγκέφαλο της Αμέλιας, απόψε ήταν η μεγάλη βραδιά: όχι η βραδιά που ο Τρέν θα της έκανε πρόταση γάμου, αλλά η βραδιά που θα αποκαλυπτόταν. Η διπλή φύση του Τρέν θεωρούνταν συν από τη συγκάτοικό μου, η οποία γοητευόταν από οτιδήποτε εξωτικό.

Διάβηκα την είσοδο του προσωπικού και κατευθύνθηκα αμέσως στο γραφείο του Σαμ. «Γεια σου, αφεντικό», είπα όταν τον είδα πίσω από το τραπέζι του γραφείου του. Ο Σαμ σιχαινόταν τα λογιστικά, όμως αυτό ακριβώς έκανε τώρα. Ίσως του παρείχαν την απαραίτητη διάσπαση προσοχής, γιατί φαινόταν ανήσυχος. Τα μαλλιά του ήταν ακόμα πιο μπερδεμένα απ' ό,τι συνήθως κι οι πυρόξανθες μπουκλές τους στόλιζαν σαν φωτοστέφανο το στενό πρόσωπό του.

«Εσο έτοιμη. Απόψε είναι η μεγάλη βραδιά», είπε.

Ήμουν τόσο περήφανη που μου το είπε, απηχώντας σχεδόν τις ίδιες μου τις σκέψεις, ώστε δεν μπόρεσα παρά να χαμογελάσω. «Έτοιμη είμαι. Θα είμαι εδώ». Πέταξα το τσαντάκι μου στο βαθύ συρτάρι του γραφείου του και πήγα να φορέσω την ποδιά μου. Ξαλάφρωσα τη Χόλλυ, αλλά ύστερα από μια κουβέντα μαζί της για τους πελάτες στα τραπέζια μας, της είπα: «Μην απομακρυνθείς απόψε».

Με κοίταξε διαπεραστικά. Προσφάτως, η Χόλλυ είχε αφήσει τα μαλλιά της να μακρύνουν, οπότε οι βαμμένες μαύρες άκρες τους έμοιαζαν να έχουν βουτήξει στην πίσσα. Το φυσικό της μαλλί, που είχε μακρύνει πλέον γύρω στο ένα εκατοστό από τη ρίζα, αποδείχθηκε ένα ευχάριστο ανοιχτό καστανό. Το έβαφε τόσα χρόνια, που το είχα ξεχάσει εντελώς. «Πόσο καλό θα είναι για μένα αν αφήσω τον Χόυτ να περιμένει;» ρώτησε. «Τα πάει τέλεια με τον Κόντυ, αλλά η μαμά του Κόντυ είμαι εγώ». Ο Χόυτ, ο καλύτερος φίλος του αδελφού μου, είχε προσκολληθεί στη Χόλλυ. Πλέον, ήταν δικός της οπαδός.

«Πρέπει να μείνεις για λίγο». Σήκωσα τα φρύδια μου με νόημα.

«Τα Όντα;» ρώτησε. Ένευσα καταφατικά και το πρόσωπό της φωτίστηκε από ένα χαμόγελο. «Πω, πω, φιλενάδα! Η Αρλήν θα βγάλει αφρούς».

Η Αρλήν, συνάδελφος και πρώην φίλη, είχε ευαισθητοποιηθεί πολιτικά λίγους μήνες πριν εξαιτίας ενός γκόμενου – από την ατελείωτη σειρά που διέθετε. Πλέον, βρισκόταν κάπου δεξιάτερα του Αττίλα του Ούνου, ιδίως όσον αφορούσε θέματα βαμπίρ. Είχε γίνει και μέλος στην Αδελφότητα του Ήλιου, μια κατ' ευφημισμόν εκκλησία. Τώρα, στεκόταν όρθια μπροστά σε κάποιο από τα τραπέζια της, συζητώντας σοβαρά με το φίλο της, τον Γουίτ Σπράντλιν, αξιωματούχο της Αδελφότητας, ο οποίος εργαζόταν τα πρωινά σε κατάστημα επίπλων του Σρίβπορτ. Είχε μεγάλη φαλάκρα και λίγο προκοίλι, αλλά πολύ που μ' ένοιαζε. Αυτό που μ' ένοιαζε ήταν οι πολιτικές πεποιθήσεις του. Φυσικά, είχε κι ένα φιλαράκι μαζί του. Οι άνθρωποι της Αδελφότητας του Ήλιου μάλλον κυκλοφορούσαν κατά αγέλες – όπως ακριβώς και μια άλλη μειονότητα, την οποία επρόκειτο να γνωρίσουν σε λίγο.

Κι ο αδελφός μου καθόταν σ' ένα τραπέζι, παρέα με τον Μελ Χαρτ. Ο Μελ δούλευε στα Ανταλλακτικά Αυτοκινήτων του

Μπον Ταν κι ήταν περίπου συνομήλικος του Τζέισον, γύρω στα τριάντα ένα. Λεπτός αλλά δυνατός, ο Μελ είχε μακριά καστανά μαλλιά, μουστάκι, μούσι κι ευχάριστο πρόσωπο. Πολύ συχνά τους έβλεπα μαζί τώρα τελευταία. Υπέθεσα πως ο Τζέισον έπρεπε να καλύψει το κενό που είχε αφήσει ο Χόυτ. Ο αδελφός μου δεν ήταν χαρούμενος χωρίς παρατρεχάμενο. Απόψε, και οι δύο συνοδεύονταν. Ο Μελ ήταν χωρισμένος, όμως ο Τζέισον εξακολουθούσε νομικά να είναι παντρεμένος, άρα δεν είχε καμία δουλειά να εμφανίζεται δημοσίως με άλλη γυναίκα. Όχι πως υπήρχε κανένας εκεί μέσα που θα τον αδικούσε: η σύζυγος του Τζέισον, η Κρύσταλ, είχε πιαστεί να τον απατά μ' έναν ντόπιο.

Είχα μάθει ότι η Κρύσταλ είχε μετακομίσει την έγκυο αφεντιά της στη μικρή κοινότητα του Χότσοτ, για να μείνει με συγγενείς. (Σε όποιο σπίτι του Χότσοτ κι αν έβρισκε δωμάτιο, με συγγενείς θα ήταν. Για τέτοιο μέρος μιλάμε). Ο Μελ Χαρτ είχε επίσης γεννηθεί στο Χότσοτ, αλλά ήταν το σπάνιο μέλος της φυλής, που είχε επιλέξει να ζει αλλού.

Προς μεγάλη μου έκπληξη, ο πρώην γκόμενός μου, ο Μπιλ, καθόταν μ' ένα άλλο βαμπίρ, ονόματι Κλάνσου. Ο Κλάνσου δεν ήταν από τα αγαπημένα μου άτομα, παρά την απέθαντη κατάστασή του. Και οι δύο είχαν μπροστά τους, πάνω στο τραπέζι, μπουκάλια Αληθινού Αίματος. Δεν νομίζω πως ο Κλάνσου είχε περάσει ποτέ από το Μπαρ του Μερλότ για να πει χαλαρά ένα ποτό· κι, οπωσδήποτε, δεν το είχε κάνει ποτέ μαζί με τον Μπιλ.

«Ει, παιδιάς, μήπως θέλετε άλλη μία γύρα;» ρώτησα, χαμογελώντας φαρδιά-πλατιά. Νιώθω λιγάκι νευρική κοντά στον Μπιλ.

«Ευχαρίστως», απάντησε ευγενικά ο Μπιλ, ενώ ο Κλάνσου έσπρωξε προς το μέρος μου το άδειο μπουκάλι του.

Πήγα πίσω από την μπάρα για να βγάλω άλλα δύο μπουκάλια Αληθινό Αίμα από το ψυγείο, τα ξεκαπάκωσα και τα έχωσα στο φούρνο μικροκυμάτων. (Δεκαπέντε δευτερόλεπτα είναι ότι πρέπει). Τα ανακίνησα ελαφρώς κι ακούμπησα τα ζεστά ποτά

πάνω στο δίσκο μαζί με καινούργιες πετσέτες. Η κρύα παλάμη του Μπιλ ακούμπησε τη δική μου καθώς άφηνα το ποτό μπροστά του.

«Αν τυχόν χρειαστείς βοήθεια στο σπίτι, μη διστάσεις να μου τηλεφωνήσεις», είπε.

Ήξερα ότι το είπε για καλό, ωστόσο τόνιζε κατά κάποιον τρόπο την παρούσα λειψανδρία μου. Το σπίτι του Μπιλ βρισκόταν ακριβώς απέναντι από το δικό μου, με το νεκροταφείο να μεσολαβεί. Επειδή περιφερόταν τη νύχτα, είχα βγάλει το συμπέρασμα ότι ήξερε καλά πως δεν απολάμβανα ανδρική παρέα.

«Ευχαριστώ, Μπιλ», απάντησα, πιέζοντας τον εαυτό μου να του χαμογελάσει. Ο Κλάνσου απλώς ρουθούνησε.

Ο Τρέυ κι η Αμέλια έκαναν την εμφάνισή τους. Ο Τρέυ, αφού άφησε σ' ένα τραπέζι τη φίλη μου, τράβηξε προς την μπάρα χαιρετώντας άπαντες στο χώρο κατά τη διαδρομή. Ο Σαμ βγήκε από το γραφείο του για να χαιρετήσει τον μεγαλόσωμο άνδρα, ο οποίος ήταν τουλάχιστον δέκα εκατοστά ψηλότερος από το αφεντικό μου και σχεδόν διπλάσιος σε όγκο. Αντάλλαξαν διάπλατα χαμόγελα. Μπιλ και Κλάνσου τέθηκαν σε επιφυλακή.

Οι τηλεοράσεις που βρίσκονταν ψηλά ανά διαστήματα σ' όλο το χώρο διέκοψαν τον αγώνα που μετέδιδαν. Μια σειρά βουητών προειδοποίησε τους πελάτες του μπαρ ότι κάτι συνέβαινε επί της οθόνης. Το μαγαζί ησύχασε σταδιακά, καταλήγοντας σε λιγοστές διάσπαρτες συζητήσεις. Η λεζάντα «Έκτακτη Είδηση» αναβόσβησε πάνω από έναν παρουσιαστή με κοντοκουρεμένα μαλλιά, γλειμμένα με τζελ, και αυστηρό, σοβαρό πρόσωπο. Με ύφος επίσημο, είπε: «Κυρίες και κύριοι, είμαι ο Μάθιου Χάροου. Απόψε έχουμε μια έκτακτη ανακοίνωση. Όπως συμβαίνει με τις Ειδήσεις σε ολόκληρη τη χώρα σήμερα, έτσι κι εδώ, στο Σρίβπορτ, έχουμε έναν επισκέπτη στο στούντιο».

Η κάμερα μετακινήθηκε, το πλάνο άνοιξε και μια ωραία γυναίκα εμφανίστηκε. Το πρόσωπό της μου ήταν ελαφρώς γνωστό.